

„Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.“ (Ž 23,1)

Žalm 23 je jedním z nejznámějších a nejoblíbenějších žalmů. Je to píseň důvěry a zároveň má charakter radostného vyznání víry. Ten, kdo se modlí, tak činí jako příslušník izraelského lidu, jemuž Hospodin skrze proroky slíbil, že bude jeho pastýřem. Žalmista hlásá své osobní štěstí z vědomí, že je chráněn v Hospodinově domě¹, místě azylu a milosti, ale stejně tak chce svou zkušeností povzbudit ostatní k důvěře v Hospodinovu přítomnost.

„Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.“

Obraz pastýře a stáda je velmi blízký celé biblické literatuře. Abychom mu dobře porozuměli, musíme se v myšlenkách vydat do vyprahlých a kamenitých pouští Blízkého východu. Pastýř vede své stádo, které se nechá poslušně vést, protože bez něj by se ztratilo a zahynulo. Ovce se musí naučit spoléhat na něj a naslouchat jeho hlasu. On je především jejich stálým společníkem.

„Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.“

Tento žalm nás vybízí, abychom posilovali svůj důvěrný vztah s Bohem tím, že zakusíme jeho lásku. Někdo se možná podiví, jak může autor tvrdit, že „nic

¹ Srov. Žalm 23,6.

nepostrádá“? Naše každodenní zkušenost není nikdy ušetřena problémů a výzev týkajících se zdraví, rodiny, práce atd. a nezapomínáme ani na nesmírné utrpení, které dnes prožívá tolik našich bratří a sester kvůli válce, důsledkům klimatických změn, migraci, násilí...

„Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.“

Odpověď se patrně skrývá ve verši, v němž čteme: „vždyť ty jsi se mnou“ (Ž 23,4). Jde o jistotu v lásce Boha, který nás stále doprovází a umožňuje nám žít život jiným způsobem. Chiara Lubichová napsala: „Jedna věc je vědět, že se můžeme uchýlit k bytosti, která existuje, která se nad námi slitovává a která zaplatila za naše hříchy, a zcela jiná věc je žít a cítit se v centru Božího zájmu, což má za následek vyhnání veškerého strachu, který nás brzdí, veškeré osamělosti, pocitu osiřelosti a nejistoty. (...) Člověk ví, že je milován, a věří v tuto lásku celou svou bytostí. S důvěrou se jí odevzdává a chce ji následovat. Okolnosti života, ať už smutné, nebo radostné, jsou osvětleny příčinou lásky, která je všechny chtěla nebo připustila.“²

„Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.“

Kdo však toto nádherné proroctví naplnil, je Ježíš, který se v Janově evangeliu neváhá nazvat „dobrým pastýřem“. Vztah s tímto pastýřem se vyznačuje osobním a důvěrným vztahem: „Já jsem dobrý pastýř; znám svoje ovce a moje ovce znají mne.“ (Jan 10,14-15) Vede je na pastviny svého Slova, které je život, zejména Slova, které obsahuje poselství zahrnuté v „novém přikázání“, které, je-li žito, činí přítomnost Zmrtvýchvstalého „viditelnou“ ve společenství shromážděném v jeho jménu, v jeho lásce.³

Augusto Parody Reyes a tým Slova života

² Ch. Lubichová, *L'essenziale di oggi*, Scritti Spirituali/2, Città Nuova, Roma 1997, str. 148.

³ Srov. Mt, 18,20.